

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger. 2'50.

TIRÉM AL DRET

En el *Nuevo Régimen*, senmanari federal, corresponent al 29 de setembre, D. Francisco Pi y Margall tracta d'explicar las gravísimas declaraciones consignadas en son artículo *Hablemos claro*, y á pesar de las explicaciones pretesas, no logra atenuar la gravetat de aquell. Crech que será molt difícil que alcansi á contenir la desbandada del partit federal.

Perque, en efecte, no basta declarar: «En el artículo *Hablemos claro*, hemos dicho lo que es y no lo que debiera ser y lo que quisiéramos que fuera», si á continuació se persisteix en los mateixos errors, y s'abomira de aquesta inclinació general, cada dia mes pronunciada en la gran massa republicana, en lo sentit de arribar á l'unió estreta del major número d'elements possible, baix un sol programa.

Quan lo patriarca del federalisme diu: «El común programa fuimos nosotros los primeros que lo propusimos; para que se le aceptase haríamos el doloroso sacrificio de no exigir sino que se admitiese sin reservas ni condiciones la autonomía de la región y el municipio» quan diu aixó no té en compte que demana l'unió anant tothom á casa d'ell y ab lo mateix dret podria pretendre cada una de las demés fraccions concertarla ab la condició de que anés tothom á casa d'ellas. Aixó no es unió, sino absorció.

Además lo Sr. Pi, posteriorment, com si obrés mogut pel despit, en lloch de accentuar lo criteri de transigencia, ns sorprén ab son famós programa, plé á curull de reformas prematuras, impracticables las mes d'ellas, y aixeca ab aqueix nou credo una valla que impossibilita més y més la desitjada unió. No es aixís com procedeixen los homes polítichs que saben donarse compte de las exigencias de la realitat.

Que 'm perdoni 'l Sr. Pi y Margall, si dich que lo mateix se contraria l'aspiració republicana dihent com en Castelar als seus amichs: «Anense'n á la monarquia» qu'escr.bint un programa plé de minuciositats de impossible realisació, que no ha filtrat ni pot filtrar en la conciencia pública, y dihent com ha vingut á dir D. Francisco als seus correligionaris: «Aquí teniu las taulas de la ley, no altereu una sola de las sévas prescripciones, renunciéu á tota acció legal ó revolucionaria y limiteuvos á propagar aquestas doctrinas, fins y á tant que 'l país se convensi de la bondat de la méva obra.» Igual lo que va fer en Castelar que lo que ha fet en

Pi y Margall, no serveix mes que perpetuar fins un temps indefinit lo predomini de la monarquia. No hi ha més diferencia sino que D. Emilio va ferho desvergonyidament, mentres que D. Francisco ho fa tal vegada sense advertirho. Pero 'l resultat es lo mateix.

Suposa *El Nuevo Régimen* que fins es imposible que 'ls republicans fem tots junts la propaganda «cuando tan hondas diferencias nos separan en lo político, en lo económico, en lo social y aún en lo humano».

¡En lo *humá* sobre tot! Precísament de aixó 's dol y d'aixó 's queixa la massa republicana. Fins ha arribat á creure, y en certa manera no li falta la razón, que las diferencias políticas, económicas y sociales no son mes que pretextos per mantenir la diferenciación de las fraccions y satisfacer las passions humanas, conservant las *jefaturas permanentes*, y alentant las funestas rivalitats, que sols poden satisfir l'amor propi del estat major de cada grupo. Aquestas son las diferencias humanas, que millor haurian de anomenarse *inhumanas*, en consideració als efectes que produheixen.

Pero no está lluny lo dia en que 'ls republicans que no sentin altra aspiració que 'l bé de la patria, sabrán prescindir de l'influencia de totas aqueixas oligarquias, que pugnan ab lo sentit práctic y fins ab lo sentit democrátich de las nostras ideas, no está lluny lo dia en que s'apartarán d'aquest cúmulo de miserias y petitesas.

Lo poble republicá es honrat y recte, y está ja cuyt de tants perfils, que no condeheixen mes que á la impotencia y al aniquilament. Ell veurá que 'ns ha unit sempre lo essencial ó siga la idea republicana sense adjectius, mentres que lo secundari es lo únich que 'ns separa, y sabrá prescindir de lo últim que no val res, per assegurar lo primer, que ho val tot.

L'aspiració práctica á substituir los poders permanents y hereditaris de la monarquia, pels poders amovibles y electius propis de la forma republicana democrática, basta de moment per donar útil exercici á l'actiritat de la present generació. Lo demés ha de venir més tart, y 'l mateix país qu' dintre de la República disposará del sufragi universal practicat ab imparcialitat y ab pureza, anirá indicant las reformas que més s'adaptin á las sévas necessitats; y per la séva part los poders públichs no haurán de fer més que atemperarse á aqueixas indicacions soberanas.

Discutir avuy sobre 'l millor cultiu que correspón al camp, quan encare no posehim la terra, ni podém apreciar la saho que 's presentarà, es perdre 'l temps ridiculament, quan lo que importa es procurar la conquista del terreno.

¿Cóm la logrerém? Estém cansats de dirho: per 'l únich medi possible: combatent units, sense desmayar y ab energia, acudint al sufragi universal, qu' es avuy un' arma y ha de ser dintre de la República l'únich medi licit per l'exercici regular del poder; destruhint las cábalas y 'ls abusos dels xanxellers monárquichs; arrastrant á l'opinió darrera nostre, caldeiantla, enardintla, interessantla en la nostra causa.

Si además de ser valents y constants som honrats y desinteressats y prescindim de certs elements insáns y brutts qu' en los ajuntaments y en las diputacions putinejan ab los monárquichs; si no tenim reparo en expulsar de las nostras filas sense contemplacions á qui no siga digne de figurarhi, 'ns crearem, en mitj del general abatiment que avuy domina, l'únich núcleo fort y robust de opinió capás de regenerar á aquesta patria desventurada. Y ja no haurém de discutir *a priori* si la República ha de venir pels medis legals ó pels medis revolucionaris; vindrá portada per l'entusiasme del país, per la fé en la pureza dels procediments democrátichs; per la confiança en los homes, que durant las rudas probas del combat l'hayan sapiguda mereixer; per las culpas irremediables dels monárquichs.

Quan arribi l' hora, no será precís anar furtivament als quartels á comprometre á unas quantas dotzenas de sargentos... La forsa pública, com otras vegadas, se posará expontaneament al servey de la nació.

P. K.

o Sultán del Marroch no paga la indemnisió de guerra, olvidant lo compromís que vá contreure.

Y 'ls riffenyos, per la seva part están arma al brás, de t'una manera que s'ha prohibit als soldats de la guarnició de Melilla acostarse als limits del camp, per evitar qualsevol

agressió. Tals son los fruyts qu' hem recullit de las gloriosas empresas del héroe de Sagunto, com á diplomátich y com á guerrero.

Per obtenir aquest resultat no valia la pena d'encendre 'ls ciris del altar ahont van celebrarse las misas de campanya.

¡Ay senyor! ¡Y pensar que van gastarse tants diners en cera! ¡Quina encerada mes colossal!

La població en massa de Viena ha fet una manifestació pública, reclamant lo sufragi universal.

Allá no 'l tenen y 'l volen. Y aquí, en cambi, 'l tenim y 'l desdenyem.

Veritat es que aquí ha acabat per convertirse en la tupinada universal. Pero nosaltres ne tenim la culpa per consentirho. Hora seria ja de que 'l poble 's decidís á tot, inclús á *rompre 'l tupí* dels tupinaires.

Lo bisbe Catalá ha suprimit lo curs que 's donava al seminari á alumnos agregats al Institut.

Això vol dir qu' ell tampoch ha pogut resistir la ruïnosa competència dels jesuïtes y dels escolapis.

Si això li succeeix a tot un bisbe, qu' es lo que no 'ls passarà als pobres seglars, directores de colégi, que no tenen bàcul per apoyarse?

D. Emilio Castelar ha passat per Barcelona, d' esquitllentas, de manera que quan lo públich vá enterrarse de la seva arribada, ja havia tocat el dos, pel tren de Fransa.

Crech que vá fer molt bé. Algú hauria pogut recordarli la gran batalla que 'ls republicans varen tenir de sostenir pera treure'l diputat en las primeras Cortes de la Restauració, y las sévas promesas republicanas, com á prova d' etern agraïment.

Algú altre l' hauria pogut acompanyar al Teatro Calvo-Vico, ahont al any 88, quan ja apenas se llamaba Pedro, afirmava solemnement encare 'l seu amor á la causa de la República.

A cada pás que hauria donat á través dels nostres carrers, D. Emilio hauria tingut motius per tornar-se roig, per molt temps.

Y al arribar á Roma 'l Papa li hauria dit:
—Qué tens Emilio, qu' estás tan sofocat?

Al nou bisbe protestant, Sr. Cabrera, 'ls periódichs neos l' atacan, aclucant els ulls, com els toros que embesteixen. Aixís *El Correo español* li diu:

«¡Oh si jamás hubieras conocido á la Pepa, cómplide de tus delitos y apostasia, que siempre principia, como terminan las comedias, con un casamiento!»

Algú dirá en vista de això: ¡Viva la Pepa!

Pero nosaltres li dirém: Sr. Cabrera ¿quina necessitat tenia de ferse protestant y de casarse? Si en lloch de pendre á donya Pepa per muller, l' hagués presa per majordona, hauria lograt lo mateix que ara, y 'ls neos, en lloch de mal-parlarlo, 'l presentarian com un sacerdote: exemplar y un viu exemple de totas las virtuts.

Lo segon article de la serie sobre la propietat del *Diluvi*, publicat ahir per l' *Esquella de la Torratxa*, resulta molt mes interessant que 'l primer, no sols per lo que diu, sino també per lo que deixa entreveure.

Y 'l *Diluvi* qu' en la qüestió de *La Salvadora* vá sufrir una revolcada de primera, continúa fugint d' estudi, y parlant, per tota contesta y encare per boca de ganso, de l' herencia Arús y del Sr. Almirall, assumptos que res tenen que veure ab la qüestió que 's debat.

Aquí poden veure un exemple de lo que valen aquests perdona-vidas, quan troban algú que sab pensarlos las peras á quarto.

Crònica sacerdotal.

Un capellá protestant de Morawice (Esclavonia) y al mateix temps pare de familia, y molt aficionat al mam, un dia qu' estava enfadat, vá agafar l' escopeta, perseguint al seu noy gran. Un germá de aquest vá ajonellárseli als peus, privantli 'l pás, y 'l capellá vá dispararli un tiro, deixantlo ferit mortalment.

Los católichs dirán:—¿Veyeu? Aquest parricida no era dels nostres: aquest parricida era protestant.

Vajin llegint, que ara trobarém un exemplar castissament católich.

Lo rector de Brenoux (Fransa), sent de nit vá rebre la visita de un seminarista de Niza, que ja havia rebut las primeras ordres, demanantli que 'l confessés; y quan lo rector se disposava á ferho, aquell fadrí de capellá vá saltarli al coll ab tanta furia, que ab una mica mes l' escanya.

Afortunadament un nebot del rector que dormia en una cambra immediata, al sentir soroll, sortí inopinadament, evitant que 's consumés aquell alevós assassinat.

Se creu que 'l movil del criminal era 'l robo.
Y ara fém creu, y fins un altre dia.

Vaja, que 'l fiscal de la Audiencia n' ha fet una mica massa. Ahont s' es vist anarse'n á la presó y disposar que *nuestro querido Salvador*, com li diuen els jesuïtes, cambihi 'l quarto de preferencia per un calabosso, y 'l lit ab *somier* y dos matalassos, per un pelut y una manta, com un altre prés qualsevol?

¿Es á dir que ja no hi ha classes?

Lo Sr. Tapia havia de considerar que un criminal que ha fet una vintena de morts y una cinquantena de ferits, no es un home vulgar, ni molt menos. O si no miri las consideracions que li guardan los jesuïtes, y 'ls mimos y 'ls requisidets ab que l' obsequian.

Y després, que avuy dia, un lit ben tou, y uns àpats ben arregladets, contribuïxen á mantenir calentó y satisfet l' esperit religiós, que després de tants esforços varen lograr infiltrar en l' ànima del reo. Las fieras se domestican ab magarrufas y bons bocins.

Reparin sino, com al veures obligat á cumplir las

ordres del Sr. Tapia, *nuestro querido Salvador*, vá descantellarse de tal manera, que ab una mica mes pert en menos de un minut tot lo que havia guanyat en lo camí de la seva eterna salvació.

¡Ja veuen de qué depen la salvació de un' ànima: de un lit ab *somier* y de unas *costelletes á la brasa!*

Lo Círcul de la Unió Republicana (Lluna, 14, 1er) vá celebrar lo segon aniversari de la seva fundació ab alguns festeigs havent sigut contrataja l' orquesta vella de Montblanch dirigida per D. Jaume Escuté, qu' en companyia de la societat coral *La Violeta* sigué molt aplaudida. La passada que s' organisa als acorts de la Marsellesa produí 'l major entusiasme en aquells democrátichs carrers.

CARTAS DE FORA.—*Miravet de Ebro*.—En Joseph dels Bous te un hoste, ensotanat, conegut per Cavallé, que segons se diu pel poble, ha sigut objecte de las mes carinyosas distincions per part de la majordona. En Joseph podrá dir:—Hostes vingueren que de casa 'ns tragueren.

*** *Igalada*.—Ha extranyat molt que haventse mort la dona del Conserje del *Círcul de la Unió republicana*, aquest tingué la poca solta de posar al balcó del Círcul la bandera de no sé quina confraria religiosa, com ho fan los llanuts quan se mor algú de la seva familia. No falta sino que la reacció ultramontana que 's fica per tot, com la pudó, penetri també en los círculs republicans.

*** *Monistrol de Montserrat*.—S' ha celebrat lo matrimoni de Antonia Costa y Francisco Peris, prescindint de tota cerimonia religiosa.—Desitjem als nuvis la major felicitat.

*** *Reus*.—Després de celebrarse á San Francisco una missa en sufragi de l' ànima de un difunt, que havia sigut enterrat lo dia avants, y quan ja 'l dol, al retirarse, havia arribat á la porta de l' iglesia, Mossen Boqueras vá agafar á la filla del mort y la reptá en termes descompassats, dihentli que havian deixat morir al seu pare sense sagraments, y que tenia un gran pecat á la conciencia. Ara pregunto jo: ¿Si en lloch de fer dir una senzilla missa, hagués encarregat la familia un enterro dels mes cars, hauria tingut lloch aquesta repugnant escena?

*** *Calonge*.—Tenim un ensotanat que quant sent cantar *La Marsellesa* 's posa nerviós. Aixís ho ha demostrat distintas vegadas, una entre ellas, en que havent sentit á dos obrers que la cantavan, procurá que l' arcalde enviés á buscar al amo dels mateixos. Pero com l' himne francès es legal á Espanya: haurá de menjar Marsellesa vulgas no vulgas, per més que 'l tal home negre cregui, com es veritat, que la reacció ultramontana, de aquest mal ha de morir, es á dir: de que 'l poble sámpiga mantenir l' esperit republicá.

*** *Olot*.—¿Quina manifestació més carcatólica va organitzar-se per anar á rebre á una parella de jesuïtes que han vingut aquí á fer la propaganda! Va sortir tota la farda mística: frares de San Francesch, frares carmelitans, pares escolapis, capellans, sagristans, escolants, etc., etc., tot negre, tot foch, tot tétich, com los pensaments y las intencions de la reacció Y anavan tots baladrejant un coro, que no se 'n podia entendre res. En aquests temps de llibertat democrática, probin los republicans de fer una manifestació en la via pública y veuran si 'ls deixan.—Pero la nota culminant era l' assistència al acte del Ajuntament en incorporació, presidit per un arcalde que blasona de *demócrata* ¡Lo que pot l' hipocressia! ¿Qué dirían los nostres pares que per netejar á Espanya de la plaga frailesca van fer tan grans sacrificis, si tornavan el mon y veyan lo que passa!

ANIVERSARI

Ja ha fet un any. Los raffenys, ben convensuts de que Espanya profanava una montanya de la que 's creyan sé 'ls duenyos, ab sa picardia inmundada y procurantse amagar, ens van dar—diguémho clar—ens van dá una bona tunda.

¡Fillets de Deu! ¡quan aquí vam tenir sols una idea de la jugada que 'ns feya la canalla marroquí!...

¡Quan varem pogué enterarnos de que 'l moro 'ns escupia y, sobre aixó, s'atrevia poch menos que á desafiarnos!...

L' Espanya en pes 's aixecá, la nostra sanch va inflamar-se y en mil pobles va llensarse lo crit de:—¡Tots cap allá!

Lo ministre de la Guerra consulta als brans veteranos regirant llibres y planos y trsbalsant cel y terra.

«¡Que surti l' artilleria, que tal cos comensí á armarse, qu' estigui á punt d' embarcarse tota la caballeria!»

«Que 's juntin tants batallons, que las fundicions no parin y que 'ls arsenals preparin «deu barcos de municions.»

¡Si se 'n belluga de tropa! ¡si 'n sabém d' entusiasmar-nos! Sembla que aném á menjarnos l' Africa, l' Assia y l' Europa.

Dos regiments cap aquí, tres divisions cap allá, aquests ja 's van á embarcá, aquells ja van á surti!...

Respirém pólvora, foch; no vivim, no sosseguém, no sabém lo que 'ns pesquém... ¡Mori 'l Riff! ¡Mori 'l Marroch!

Lo mon ens guayta assombrat y diu ab rialleta extranya:—Sembla que 'l lleó d' Espanya al últim s' ha despertat!...

¡Pobre lleó!... ¡Va estar bé! Al mes justet y cabal ja trajinava bossal lo mateix que un perdigué. L' exércit que ab tals quebrantos acabavam d' enviá allí, s' havia de reduhí á oír missa y á fer *sanctus*. L' antich héroe de Calaf no sabia fer res mes que gastar forsa dinés y brená ab Muley Araaf. Y la bandera, qu' estava onejant groga y vermella, al veure la gresca aquella anava quedantse blava...

Lo fort de Sidi-Guariaix va tornarse lentament una garita que 'l vent ja 's cuydá de tirá á baix. La tan célebre embaixada que 'l del *llorón* va dú á efecte, aná prenent tot l' aspecte d' una hermosa cngallinada. Y alsant pendons y oriflomas y arpeglant la motxilla, varem torná de Melilla ab la quá entre las camas.

Ja ha fet un any. La funció completament acabada, podém dir d' una vegada: ¿Qué ha passat en conclusió? Que vam carregá 'ls neulés, que als difunts se 'ls ha enterrat que 'ls moros se 'ns han rifat y prou. No ha passat res mes.

C. GUMÁ.

Dintre de pochs dias:
LA SALSA DEL AMOR
DEDICADA ALS LECTORS DE
«LA CAMPANA DE GRACIA»
per C. GUMÁ * Il·lustració de M. Moliné

Preguem als corresponsals que fassin lo pedido á la major brevetat, perque la impresió de l' obra está adelantadíssima.

LOS GATS DE LA CATEDRAL

(CONFERENCIA AB UN INDIVIDUO DEL GREMI.)

ALUT y ratas, gat ilustre: ¿qu' es veritat aixó que diuen de que us volen expulsar de la Catedral?

—La pura veritat. Los canonjes, nous Herodes de la juventut gatuna, han decretat implacablement la nostra abolición radical y definitiva.

—¿Es dir que va de serio?

—¿Que si hi va?

¡Ay de mi!
¡Ay de mi!...

com diuen en *El rey que rabió*: las resolucions de las potestats eclesiásticas no admeten apelació de cap género. Som gats al aygua; es á dir, estém llestos.

—La noticia us deu haver causat una impressió terrible ¿veritat?

—¡Ja pots figurart'ho!... ¡Una vida tan regalada que 'ns emportavam en aquests claustrés!...

—¿Hi estavan bé?

—Com uns reys constitucionals. Aquí no 'ns faltava res: la vista, l' oído, 'l paladar... tots los nostres sentits s' hi recreavan.

—¿La vista?

—Si. 'L dia del *ou com balla* presenciavam desde 'ls recóns de las capellas lo quadro pintoresch que aquestas arcadas oferian. ¡Aquella munió de gent! ¡aquellas comitivas de soldats donant dissimuladas empentas á las ninyerás ¡aquell vol de criaturas que s' encantavan davant del joch de l' aygua y miravan ab un ull l' ou ballant y l' altre 'ls penjolls de cireres!... ¡May més! ¡ja no ho veurém may més!...

—Y l' oído ¿de quina manera us lo recreavan?

—¡De mill! Ara escoltant las notas sonoras de las campanas vehinas; ara recullint los fragments de música sacra que s' escapavan per la porta en las festas solemnes... ara estirant l' orella y empapantnos de las conversas que algunas parellas enamoradas sostenian en aquests claustrés en las horas tranquilas en que la gent no resa y 'ls canonjes dormen ó prenen xocolata...

—¡Pobres gats! Ja sou de planye!...

—¿Si ho som?.. No pots pas formárten una idea. ¿Qué 'ns faltava á nosaltres aquí? Res. Aquesta iglesia era la nostra casa payral, lo nostre assilo, lo nostre paradís. Los joves ho consideravan com un Parch creat exclusivament perque ells hi correguessin y s' hi divertissin; los gats fets ho prenian com una especie de Camps Eliseos de las sevas aventuras passionals; los vells... ¡ah! 'ls pobres vells hi trobavan aquí un verader refugi, un lloch de reculliment, lo que 'n podriam dir *las hermanitas de los gatos*...

—Tens una pila de rahó...

—¡Es clar que 'n tinc!... Lo que fa 'l cabildo ab nosaltres es un atropello, una expoliación inicua... Si no estessim renyits ab los gossos ¡cóm demanariam al de Sant Roch que interce

dís ab son amo, per veure si feya derogar aquest bando tirànic y arbitrari!... Pero estém sols, abandonats, sense amparo de ningú: la gent honrada no 'ns defensa y 'ls gitanos diu que ja s' están á la porta esperant ab lo sach á la má lo moment de la nostra expulsió definitiva.

—Ja heu recorregut als canonjes? ¿Per qué no miréu d' arreglarho tot amistosament?

—Home! si ja ho hem fet! A la primera comissió que vam enviarhi, van rébre-la á puntades de peu; á la segona á cops d' escombra...

—¿Y á la tercera?

—No l' han rebuda de cap modo, perque no més n' hi hem enviat dugas.

—La veritat es, de totes maneres, que 'l cabildo funda la vostra expulsió en un motiu molt serio.

—¿Si? A veure: qué diu lo cabildo.

—Prou que ho sabs!... Los canonjes afirman que us treuen d' aquí perque vosaltres... vosaltres...

—Be ¿qué? ¿qué fem nosaltres?...

—Sembla que us permeteu una pila de llibertats... y que cometéu verdaderas inconveniencias...

—¿Es fals! ¿completament fals! Los gats allotjats en aquesta santa casa tenen perfecta noció dels seus debers, y son incapassos de fer ni mes ni menos que lo que fan los gats dels demés puestos. ¿Prou que ho sab lo clero aixó!...

—¿Si? Y donchs ¿per qué creus que us treuen?

—Per qué? Jo t' ho diré. Som las primeras victimas de l' actual guerra religiosa. Lo cabildo catedral mira ab mals ulls la preponderancia que 'ls frares han adquirit... y vet'ho aquí explicat. Ens sacrifican á la secreta inquina que als frares professan.

—Pero qué hi teniu que veure vosaltres ab ells?

—Res; pero aquí está la nostra fatalitat. Algú ha dit als canonjes que 'ls gats d' aquí... som una colla de gats dels frares...

FANTÁSTICH.

uerto-Rico está á punt de convertir-se en Puerto-pobre. Sembla que hi ha hagut qui ha procurat invadir l' isla de duros mejicans, que valen deu ralets á penas, fentlos circular com si valuessin cinch pessetas. Lo disgust ab aquest motiu es general.

Y ara no malichin: al dir general, consti que no aludeixo poch ni molt al general Dabán.

Jo estaria ben fresch si algú s' arribés á figurar que l' aludeixo. La Correspondencia militar va ferho, y 'l govern li va posar desseguida 'ls peus á rotllo, denunciántia y encausántia.

Aquí ho arreglem aixís.

No som com els ximplés dels francesos, que quan descubreixen un Panamá arriban fins al extrém d' enviar ex-ministres á presiri. Aquí 'ls presiris s' han fet pels periodistas que s' atreveixen á ficarse en camisas d' onze varas, es á dir ab duros mejicans y ab entorxats de generals.

Qui mana mana... y al que xerra ¡duro!
Y no duro mejicó.

Los xinets, desde que van rebre la pallissa del Pin-yach, no saben lo que 'ls passa. Están insubordinats y reina en l' exércit la confusió mes espantosa. Carreixen de viures y tiran los fusells en l' ayre.

May, en cap altre exércit del mon, s' ha vist una desmoralisació més gran.

Desde que 'ls braus japonesos els van esbotzar la grua, no poden donar un pas que no 's trepitjin la qua.

A casa del ministre de la Guerra, pochos dias després de las maniobras militars, va celebrarse un ápat al qual van assistirhi 150 convidats, tots ells generals y tots ells residents á Madrid.

Aquestas son las maniobras que més deuenhen agradar á aquells héroes invictes de la patria.

¡Ay dels galliners lo dia que alsan lo crit enérgich de:—Guerra al pavo truffé!... ¡Quin derrramament de... xampany!...

La protesta dels bisbes espanyols contra la consagració de un prelat protestant no deixa de prestarse á tota mena de consideracions.

Mirada la cosa en serio, resulta que la llibertat de conciencia sancionada per las lleys del Estat ha d' estar actualment molt decayguda, quan los bisbes s' atreveixen á tenir tantas agallas.

Mirada cómicament, la protesta dels bisbes demosttra que 'l protestantisme ha fet á Espanya més camí de lo que tothom se figurava.

Fins ells mateixos, desde 'l moment que protestan, se converteixen en protestants.

Pero fassin lo que vulguin y cridin lo que 'ls donga la gana, no podran evitar que 'l país digui:

—¿Quí us empeny que tan rodolen? ¿Per ventura l' Estat ha deixat de pagarvos l' assignació que tenu senyalada en lo pressupost?

¡Ah! lo que 'ls dol als bisbes precisament, es que 's presenti un colega protestant y 's posi á fer de l' ofici, sense cobrar un céntim del govern.

La influencia dels cigrons místichs es infinitament mes gran de lo que molts se figuran.

Si 'l Sr. Aguilera no ha vingut á Barcelona, en cambi s' ha passejat per la finca de 'n Samá, per Tarragona y Reus.

A la finca del Marqués de Marianao va tenir ocasió de admirar la gran colecció zoológica, que constituheix l' ornament de aquella possessió.

—Sr. Ministre—va dir un bromista que figurava en la comitiva:—aquí té als electors que han donat al Marqués l' acta de Gandesa. Lo Marqués, en just agrahiment els fá la vida.

A Tarragona gran ápat. Y gran fartori á Reus.

Perque 'l Sr. Aguilera ha vingut á Catalunya á estudiar las necessitats de la industria y de l' agricultura, y ja es sabut qu' en lloch s' estudian mes seriament aqueixas necessitats, com al entorn de una taula ben servida, ab la copa al davant y la forquilla als dits.

Un pagés del camp de Tarragona, al veure aquell tros d' home, va dir ab la major ingenuitat:

—Si tots els ministres son com aquest y nosaltres hem de mantindre, ja no estranyo que 'ls pagos siguin tan pujats. ¡Recristina! A lo menos fa cent carniceras.

Llegeixo en un periódich que 'l coro del Centro republicá de Reus va obsequiar al Sr. Aguilera ab una cantada.

—¿Que no hi ha coristas monárquichs en aquesta terra?—va preguntar un acompanyant del ministre.

—No, senyor—va respondre un ganxot—y si n' hi hagués tampoch estarian en disposició de cantar: tots tindrian la boca ocupada.

La Dinastia ataca á la República francesa perque obliga als seminaristas y novicis á cumplir lo servey militar com los demés ciutadans.

Verdaderament: als homes que aspiran á vestir faldillas, la Dinastia no deu considerarlos prou dignes de servir á la patria.

Y en l' impossibilitat de vestir l' honrés uniforme, mes val que fassin com los nostres ensotnats: que tirin per cabecillas.

En Sagasta ha dit que las últimas eleccions de diputats provincials han sigut unas eleccions modelo.

¿Modelo de qué? ¿De barra?
¡Conformes!

En Borbón y Castellví al declararse pretendent á la corona francesa, va adjudicarse 'l títol de duch de Anjou (Anjú).

Ab una mica mes se declara Duch d' Enjup, que en terra de Valls vol dir safreig.

Lo qual vindria á explicar fins á cert punt perque la candidatura de aquest nou pretendent á la corona s' ha ofegat en molt poca aygua.

En Capdeponat ha nomenat bisbe á un seu próxim parent.

Vels'hi aquí perque serveixen los hereus y successors dels antichs progressistas: per repartir mitras entre 'ls individuos de la familia.

Avuy lo tenir á un parent ministre vé com l' anell al dit.

Y no com un anell qualsevol: com un anell de bisbe.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Cor-nu-de-lla.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—El Trobador de Belchite.
- 3.ª CONVERSA.—Rafel.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Entre Llinds y Granollers, Cardedeu.

Han endevinat totes las soluciones los ciutadans E. Clarassó, A. Capdevila de R., y Nen de la Bonica; n' han endevinadas 3, Joan Camprubi, R. Escoda, Noy Moreno y Biel Ferré y Biset; 2, Patata y Mellaio y A. B. Zamora; y 1 no més, Apotecari y N. P. E.

XARADA

Los fideus son una hu-dos y Dos-terza nom de dona quarta-terza animal dona que á voltas es fastigós. Nom de dona dos-tercera, y si vols que 't digui més, tothom té quarta-tercera y una hortallissa 'l tot es.

MR. EUGÓN.

ENDAVINALLA

Soch quan entre amichs estich fruyt molt rich; quan faig forsas y no xerro, soch de ferro: quan xerro y forsas no cal, animal. Sent tres cosas diferents veyas, lector si m' entents.

DR. TRANQUIL.

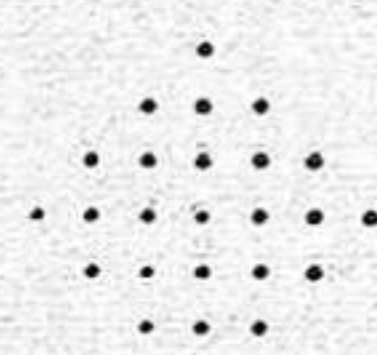
TRENCA-CLOSCAS

SOL DO RE LA

Formar ab aquestas notas musicals lo títol de un aplaudit drama castellá.

WEBER.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Segona: animal casulá.—Tercera: prenda de vestir.—Quarta: poble catalá.—Quinta: en las iglesias n' hi ha.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

F. SOLÉ.

GEROGLIFICH

sant

JO, TU Y ELL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Galtés, Tonto de Fira, P. Alegre, Pep de Gracia, A. S. Novici, Gayter del Panadés, J. P. (Xarrami), J. Casals, Antonia O., Miquel de las Dallas, A. Teruel Sixerá, Ll. Busquel, Zerep, Joan R. y Carreras, J. Morros, J. Suñasgra, Camalich de Lleyda, E. y J. Marcet, P. Giró y E. de V., A. Font, Francisco Comas, Pepet del Camp, Merro S., F. de la Rosa, M. Cavallé, Joan de la C. Palmerola, Dr. Tranquil, I. Sala, A. Tnarref, A. Vargas, R. Padró, F. Codina, Maquinista, Fere del Prat, J. Bolera, Pere Prats Vila, y J. Bover Casellas:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Carlos Gispert, Mitj-que-sí, Samuel Grau, S. Nas F., E. Clarassó, Galan de Llansa, H. Vilá, J. Bagnó S., Magi Casanovas, Enrich Pons, Joanet Rocavert, J. F. D. (a) Rey Nano, J. F. Durban, Pepet del Camp, Pere Carreras, A. B. Zamora, Aguilera, Ka-sa-Ea, Palet de Riera, P. B. R., J. Ferraté, Un Múisich, Tarré, y J. Pont y Espasa:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadán A. Llimoné: Esté molt bé: moltes gracias.—F. Mario: Es molt fiur.—Pelma: Peca del mateix mal.—S. Rodríguez y M.: Gracias per l' envió.—T. P.: La forma de la composició no está mal; pero 'l tema es gastat.—Candor Salamé: Hi ha bastants ripis: ¿ao podria enviar alguna altra cosa mes correcta y mes salada?—J. Racudé: La forma del article es detestable.—J. Arquer Rovira: Esté molt bé.—Dolors Mont: Idem.—Lluís Salvador: Idem la mes curta: la llarga está inspirada en un pensament molt gastat.—J. Vidal T.: Es manso.—P. Montanyola: Veurém de approfitho.—J. F. (Salt): La carta volent dir molt no diu res.—Soledat: No va prou bé.—Ramonet: Rebut l' envió: va bé: sobre aquell assumpto dintre de poch li escriurém.—Pere Lloret Aoroftaré l' epigrama: lo demés fuig del género propi de nostras publicacions.—R. A. S.: ¡Si voste sabia que aquells fulanos están al servey dels jesuitas!—S. de C.: No va prou bé.—A. de Moragas: Lo mateix li dihem.—R. Vidal: Una mica escusat aniria molt bé: ¿'ns permetrá ferho?—R. Alonso: Queda acceptada la composició.—J. P. (Perelada): Certas cosas sols poden dirse en las iglesias; en los periódichs, no hi ha medi decorós ni de contarlas.—J. Puig Cassanyas: Rebuda la composició. ¿Seria abusar de voste si n' hi demanessim un' altra mes curta y si pogués ser festiva millor?—M. Badi.: Va molt bé, sobre tot la primera.—J. Alamaliv: No 'ns acaba de convence: envihi un' altra cosa mes axerida, que voste 'n sab.—E. A. Pjoan: Es ha agradat molt; pero per posarho en lletas de motllo es massa verdus.—Batxiller de rebost: No está mal.—I. Camprubi Nadal: Veurém de approfithar alguna cosa.—Vidal Mejós: Es molt incorrecte.—J. Sallentag: Aprofitharem la primera.—J. T. y R.: Lo sonet es molt defectuós y no té gayre gracia.—A. Bargas: No podém parlarne.—J. Molas: Es sembla que podria enviarnos alguna cosa que anés mes bé.—Vallesá: 'l tema es molt vell.—J. Roselló: No 'ns fa 'l pes.—A. Viader: Si fos mes concret y escrit ab un estil mes viu, podria ben anar.—F. Figueras R.: Va molt bé: mil gracias.—Antonet del Corral: Hi ha alguns versos ripiosos é incorrectes.—J. Fudadas Truch: Si no tot, approfitharé alguna cosa.

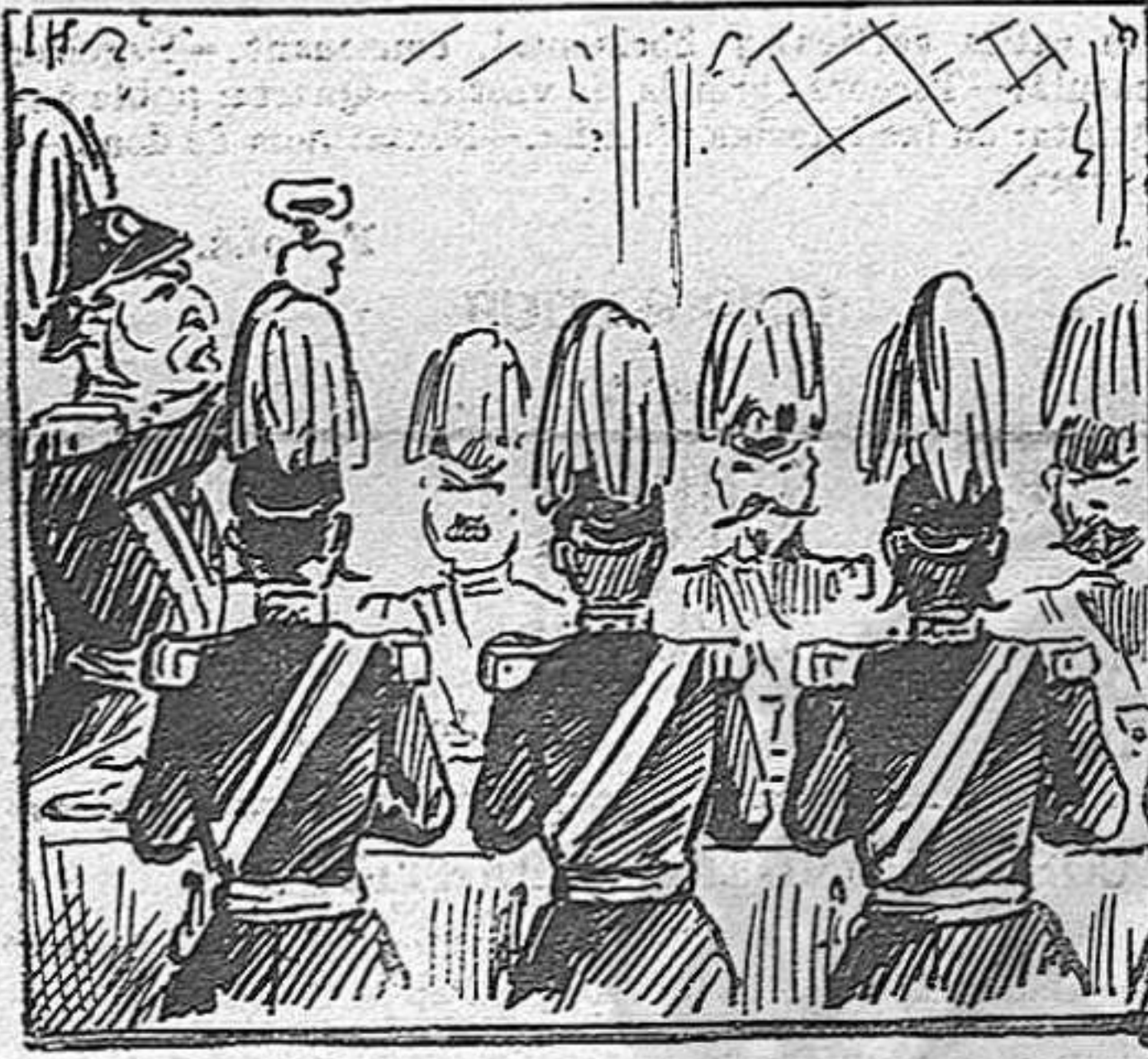
LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

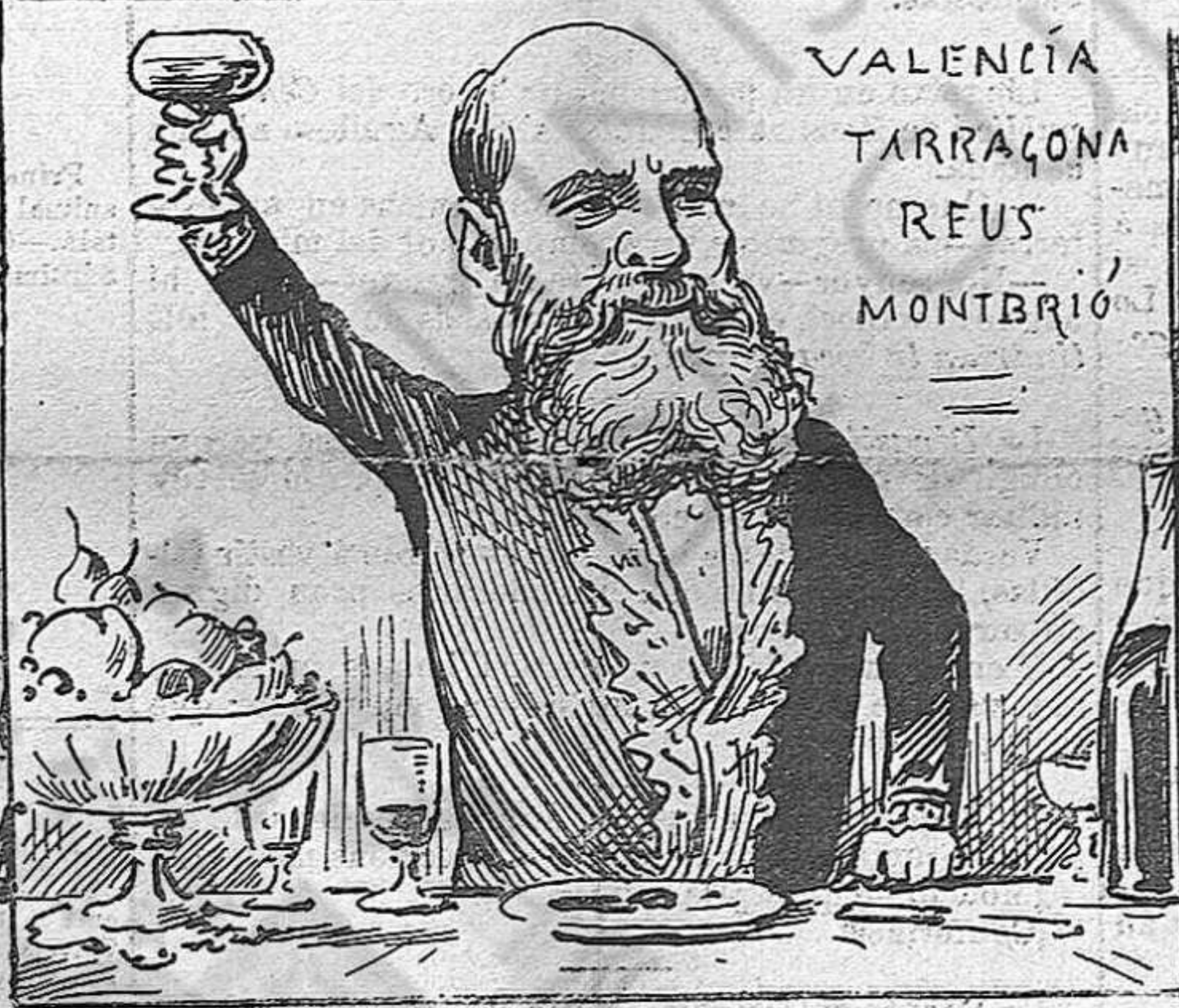
LAS LLUYTAS DELS NOSTRES DIAS

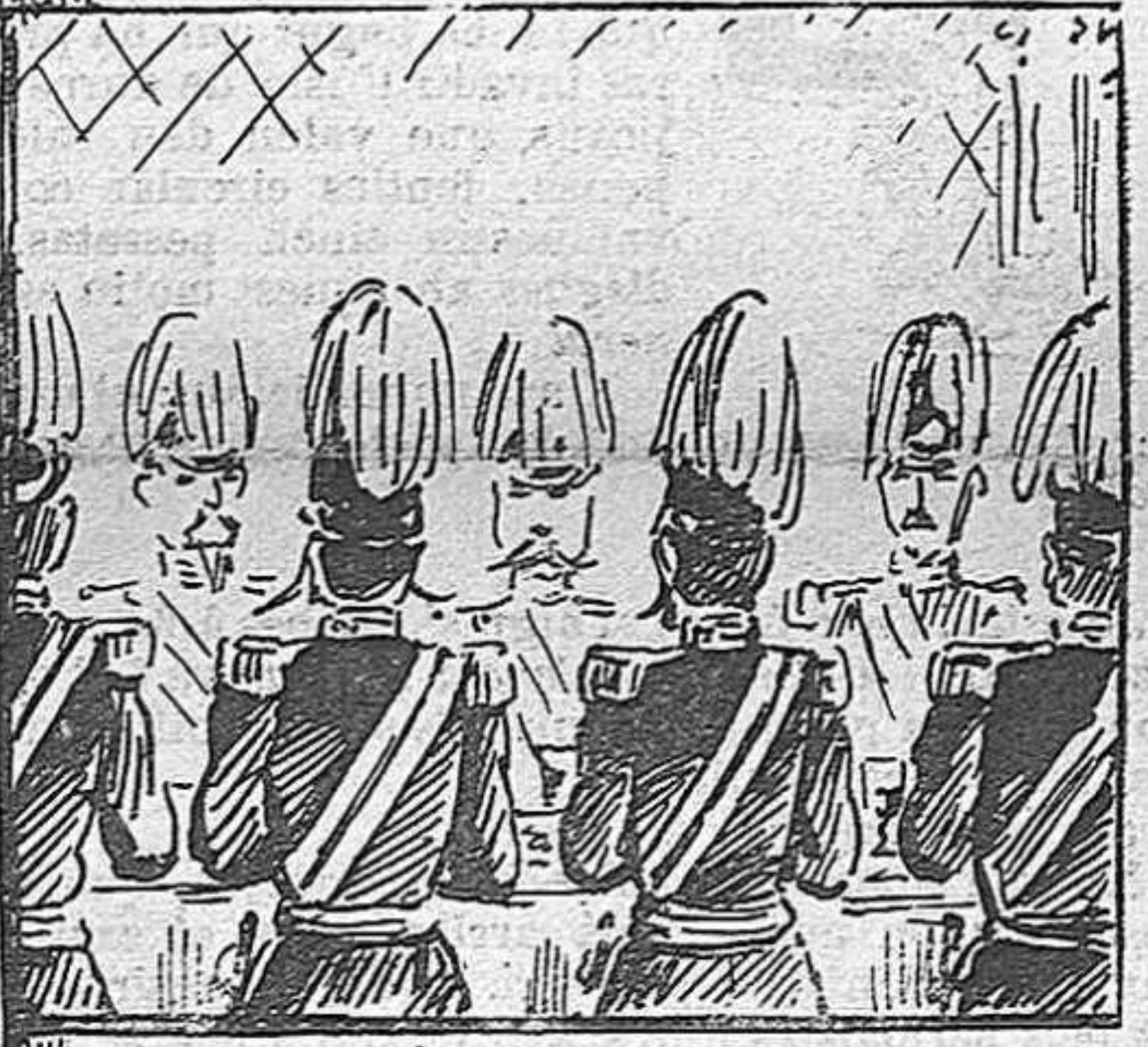
Si 'ls que fan aixó dels pesos
continuan la seva obra,
lo que avuy es Puerto-Rico
aviat serà Puerto-Pobre.

Las grans maniobras guerreras, tractantse d' aquest país

L' home de Governació
estudiant la producció.

casi, casi, casi, han d' acabar sempre aixis.

Los bisbes que cobran, protestant contra 'l que ho fa de franch.

Motiu d' una conversió.

Motiu d' una desconversió.

